

AJUNTAMENT DE LES BORGES DEL CAMP

**Festa Major
en honor de la
Mare de Déu de la Riera
1993**

**Salutació
Parlament de benvinguda**

Josep Mariné i Grau

President de la Diputació de Tarragona

Salutació a la Mare de Déu de la Riera

Déu vos salve Maria!

És costum de la terra que, anyalment, a la vostra arribada a les Borges, us vinguem a saludar i us renovem la nostra fidelitat, la nostra devoció i les nostres inquietuds del dia a dia. Jo us saludo Maria i imploro la benedicció per tots nosaltres, per les Borges del Camp en particular, ja que en sou patrona i per Catalunya, on regneu sota les diverses advocacions marianes.

És costum de la terra fer-vos una salutació, com a fills devots que som, en la qual hi bategui el nostre neguit i la nostra il·lusió. Seran coses que vos ja sabeu, perquè ens coneixeu el cor millor que nosaltres, però que sempre és bo de repetir i de reflexionar.

La pietat i la devoció dels borgencs us ha representada, Mare de Déu, sota l'advocació de la Riera, perquè és allí on algú va trobar la vostra imatge. Vet aquí però que la Riera és un curs d'aigua i que l'aigua és font de vida i de riquesa. L'aigua ha permès conrear aquests camps, explotar-los i fer-los productius al màxim. Al llarg dels segles molts i variats han estat els conreus d'aquesta terra. Avui però són els avellaners, l'horta, els fruiters, els olivers allò que conrea el pagès. Som una terra de gent esforçada i cal que la gent pugui viure de la terra i d'allò que fa, d'allò que treballa. Sigui pagès o menestral.

Vos, Mare de Déu, perquè viviu tot l'any en una ermita voltada de conreus -com una masovera que cuida els fruits dels seus fills-, sabeu que n'és difícil de fer fruitar els camps i com és de generosa la suor del pagès. Ara fa cent anys justos que els borgencs, la comarca tota, patia els estralls de la fil·loxera. Avui pateix la crisi de l'avellana. Però la gent d'ahir va saber sortir-se'n i en són una lliçó pels homes d'avui. Jo us demano Mare de Déu de la Riera, que els flocs d'avellana que adornen la vostra estança a la parròquia puguin continuar sent el símbol de la unió i de l'economia de la nostra pagesia.

Però també vull demanar-vos altres coses, segurament més importants encara, que jo m'atreviria a qualificar de clau de volta o jàssera social. Em refereixo, Mare de Déu de la Riera, a la convivència, a la pau i a la serenor de tots el catalans. Som un poble generós i obert que s'ha construït amb l'equilibri de molt s esforços. Les enveges, rancúnies i traïcions mai no han edificat res i acaben per colgar aquell que les aixeca. Potser no sigui una casualitat que tots els millors fruits d'aquesta terra tinguin alguna cosa a veure amb el sentit de grup: els raïms, els rams d'oliveres, els flocs d'avellana... i les millors empreses d'homes hagin estat les unions i els cooperativismes. És per això, una terra d'esforços, d'il·lusions i de tasques comunes. D'aquesta manera els homes i els pobles han pogut créixer i enfortir el mapa de Catalunya.

I per a seguir essent això que som, amb totes les inconveniències però també amb tota la força i frescor de la gent compromesa amb el seu país i amb les seves tradicions, jo us

demano, Mare de Déu de la Riera, que vetlleu perquè la nostra orella sigui atenta a totes les veus; que els nostres ulls no perdin l'horitzó on es confonen els blaus del cel i de la mar i on es qualla el nostre optimisme i la nostra esperança; que els nostres llavis i amb ells el cor, parlin i difonguin en una llengua la llibertat, la història i el futur de la nostra pàtria.

Mare de Déu de la Riera, vos sabeu que això que jo us demano, pel que jo us prego, no és per egoisme de poble, per orgull de poble. És, Mare de Déu de la Riera, per poder sentir-nos més fills vostres, utilitzant els sentits i la llengua amb plena llibertat i amb plena creativitat. Perquè nosaltres, els catalans, som diferents. Ni millors ni pitjors, sinó diferents. I vos, que ens protegiu arreu de Catalunya sota diverses advocacions ho sabeu prou bé, ens enteneu.

És costum de la terra que ara l'alcalde us entregui el bastó d'Alcaldessa de la vila. Abans, però, deixeu-me dir que us estic agraït i que transmeto la il·lusió dels borgencs per les gràcies que cada dia ens feu. Segurament són petites coses, coses que tal vegada ens passen desapercebudes de tan acostumats com estem de fruir-les, però que estem segurs vénen de les vostres mans.

Són coses que només sentim al pit, difícils d'expressar, però que ens fan sentir vius i plens d'il·lusió. De la mateixa il·lusió que tenia l'home més vell de la població quan aquest migdia engegava la tronada de festa major a la plaça.

En una ermita, voltada de conreus i vora la riera, la vostra imatge és avui per a nosaltres el símbol més alt de les Borges del Camp. Ara aquí, el poble, els veïns us vindran a explicar amb més comoditat les seves preocupacions i quimeres i acabarem per entendre's tots una mica millor.

Déu vos salvi Maria!

Josep Mariné i Grau
President de la Diputació de Tarragona